

ve čtyřiapadesáti začíná znovu

Když Helena Roubková v roce 1996 uspěla v konkurzu na sboristku Národního divadla, zdálo se, že její život opět nabral správný směr. V jedenačtyřiceti letech se z rodných Teplíc vydala do Prahy v naději, že se tu odřízne od minulosti, kterou poznamenal alkohol.

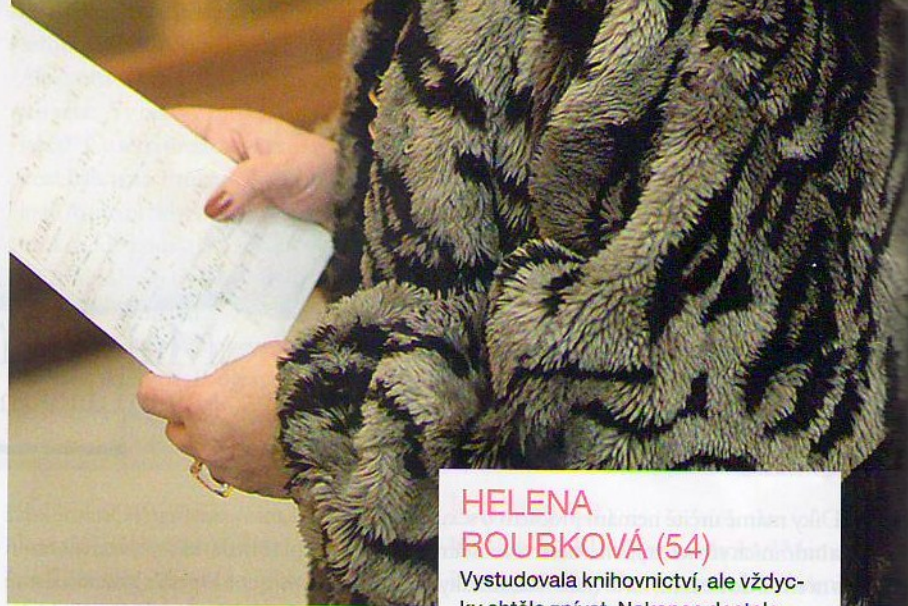
„Už jako dítě jsem byla úzkostný člověk, léčila jsem se kvůli tomu u dorostového psychiatra. O pár let později jsem zjistila, že když si dám firtána nebo dvojkvu vína, uvolním se. Jenže časem jsem ztratila nad pitím kontrolu.“

Do dospělosti vstoupila Helena nadějně. Na vytouženou hudební vědu se sice nedostala, ale diplom z Filozofické fakulty Karlovy univerzity jí neunikl – byt v oboru knihovnictví a vědecké informace. Už během studií se stihla vdát a ve dvaadvaceti porodit syna. Nemínila se vzdát ani lásky k hudbě, a tak stále brala soukromé hodiny zpěvu.

„S péčí o Filipa mi na studiích vypomohla matka a po škole jsem se stala inspektorkou kultury na tehdejším Okresním národním výboru v Teplících. A najednou se mi život začal sypat pod rukama. Do tří let jsme byli s manželem od sebe.“ V té době ještě dokázala pít držet na uzdě. I když jí začalo chutnat všechno. Víno, vodka, fernet... snad až na sladké, babské likéry.

Na různých oslavách vždycky popíjela víc než ostatní. A jednoho dne se bez ranního doušku už nepostavila na nohy. Bez své hladinky alkoholu v krvi propadala úzkostem a přidaly se obvyklé abstinenci příznaky – třes a pot. Helena se stala závislou.

Její život začal slibně. Vystudovala vysokou školu, založila rodinu, pak ale o všechno přišla. Teď bydlí na ubytovně a bojuje se závislostí na lécích. Text: Ivana Karásková

HELENA ROUBKOVÁ (54)

Vystudovala knihovnictví, ale vždycky chtěla zpívat. Nakonec dostala angažmá v Národním divadle, od úzkostí a depresí ji to však nezachránilo. Nejdříve se „léčila“ alkoholem, později neurolem. Přišla o manžela, syna, domov i budoucnost. Teď zkouší abstinovat už podeváté. „Chci konečně vidět svou vnučku...“

kvůli pití přišla o syna

„Bylo mi dvaatřicet, když jsem si uvědomila, že mám problém. Matka prohlásila, že to takhle dál nejde, a vzala mi Filipa. U soudu celkem snadno syna získala,“ popisuje osudový zvrat.

Věděla, že i kdyby o syna bojovala, nemá šanci. A tak pila ještě víc – na žal. Snažila se, aby si alespoň udržela práci, v té době dělala dramaturgyni opery v divadle v Ústí nad Labem. Snažila se marně. Ve finále přišla i o byt, jednoduše propila peníze na nájem a v zoufalství zaklepala na matčiny dveře.

„Chvilí jsem u ní bydlela, ale vážně to nešlo. Moje matka byla vždycky tvrdá žena, v dětství jsem se jí dokonce bála. Jednoho dne, když jsem se zase opila, zavolala ambulanci a já se rázem ocitla v léčebně v Horních Bečkovcích. Na čtyři měsíce.“

alkohol vystřídaly léky

V léčebně se Heleně bojovnost vrátila. Během léčby udělala konkurz do sboru opery Národního divadla. Jejím životem se konečně opět mihla jiskřička světla. V metropoli si Helena chtěla dát život do pořádku.

Jednou, o divadelních prázdninách roku 2000, se jí udělalo hrozně zle. „Vypadalo to jako náběh na infarkt, takže mě houkačkou odvezli do Motola. Tam zjistili, že se jedná o takzvanou panickou ataku, což je psychiatrická diagnóza. Zjednodušeně řečeno – vystupňovaná úzkost. Napsali mi neurolog a mně se jako zázrakem ulevilo. Jenže to byl začátek další, a možná ještě horší, závislosti, do které jsem spadla,“ vypráví žena.

Dlouho neměla ani tušení, jaké nebezpečí na ni číhá. Vždyť jí pilulky předepisoval lékař! Nikdo ji však neupozornil, že benzodiazepiny, kam neurolog spadá, patří mezi silné návykové léky. Byla na sebe pyšná, že abstínuje, ambulantně chodila k Apolináři na skupinu léčených alkoholiků. Zázračná pilulka skvěle rozháněla chmury, jen těch pilulek muselo být stále víc.

V bohnické léčebně Heleně věří

„Co je horší než flaška? Pilulky. Děsivé je, že vás před nimi nikdo nevaruje!“

recepty jí psal zvěrolékař

„Na skupině jsem se seznámila s jedním zvěrolékařem, který taky bojoval s alkoholem. Psal mi neurolog na veterinární recepty pro psa. V lékárně se někdy pozastavili nad silným medikamentem: prosím vás, co to máte za psa? A já odpovídala – hodně velkého, je to bernardýn. Závislý člověk je strašně vynalézavý, aby si našel cestu ke své droze,“ přiznává s hořkým úsměvem Helena.

Těch cest si pro jistotu vyšlapala hned několik. V Praze si postupně našla tři psychiatry. Jen si musela zapisovat, co kde řekla, a rozvrhnout, za kterým lékařem kdy jít, aby to nikomu nebylo podezřelé. V té době přišla další rána, v Národním divadle jí neprodloužili smlouvu. „Ne že bych dělala něco špatně. O to prestižní angažmá jsem přišla svou zbrklostí. Vlivem prášků jsem začala být prudká, zrychlená až agresivní.“ Zkraty v chování umocnily existenční těžkosti. Neurolog na recepty od veterináře musela platit. Postupně zastavila všechny své šperky, elektroniku prodala do bazaru. Nakonec přestala platit i podnájem. Jednoho dne v zoufalství vytáhla z ledničky lahev fernetu, kterou tam hrdinsky nechávala tři roky. Vypila ji skoro okamžitě.

anděl strážný dostal zabrat

Pak jednou přebíhala silnicí a zachytilo ji auto. Vyvázla se zraněnou nohou. Až dodatečně se dozvěděla, že zavinila hromadnou havárii. „Úrazů přibývalo. Můj anděl strážný se hodně namakal. A v roce 2003 jsem poprvé dostala delirium. Celou noc jsem v Holešovicích bloumala po náměstí, zdálo se mi, že mě někdo honí. Úplně zřetelně jsem slyšela hlasy. Skončila jsem v Bohnicích na detoxu. To už jsem brala i deset neurologů denně,“ pokračuje Helena ve vzpomínání.

Závislost na lécích je podle ní zrádnější v tom, že člověk dlouho nerozpozná nebezpečí. „Jenže ve finále nejste schopná ani vstát z postele a vyčistit si zuby. Nejdíte, zvracíte a nemáte co... pak může přijít i toxická psychóza.“

budoucnost bez povodní

V pavilonu číslo 7 na oddělení léčby závislosti bohnické psychiatrické léčebny začal další pokus Heleny Roubkové o návrat do normálního života. Vedoucí lékařka Gita Pekárková jí kupodivu ani po deváté recidivě nepřestává věřit. „Spousta lidí by v její situaci plakala někde v koutě. Ona si vyřídila ubytovnu, našla brigádu a u nás v léčebně měla už několikrát koncert...“

Závislosti poničily život Heleny Roubkové jako povodeň. Teď už tři čtvrtě roku abstínuje od pití i léků. Našla dva silné důvody, proč tentokrát obstát. Ráda by se vrátila do sboru Národního divadla a hodně stojí o zlepšení vztahu se synem.

„Udělal hotelovou školu, našel dobrou práci. Taky se oženil a já mám už roční vnučku. Chtěla bych se s nimi vídat,“ přiznává ambulantní pacientka pavilonu číslo 7.

Autorka je redaktorkou týdeníku Sedmička

